

— og det ser jeg med stor Beklagelse — har brugt saa stærkt et Udtryk, som at det skulde betyde Retsplejens Ruin. Jeg, som i høj Grad anerkender min gamle Lærer i Proces ved Universitetet, kan ikke se rettere end, at Professor Munch-Petersen her er gaaet ad Veje, som denne ellers rolige og afvejende Mand ikke plejer at følge. For det første er der — her tænker jeg i særlig Grad paa Professor Munch-Petersens Argumenter — blevet henvist til, at det vilde være urigtigt at henlægge Sager af saa relativ stor Værdi under Underretsbehandling. Jeg tror, Professor Munch-Petersen her ganske generelt taget er inde paa en fejl Vurdering af Sagens Værdis Betydning i Henseende til deres juridiske Vanskelighed. Der findes mangfoldige Sager, ogsaa under den nu bestaaende Ordning, der har en meget ringe Værdi, og som behandles ved Underretten, men som kan være meget vanskelige. Der findes omvendt Sager af overordentlig stor økonomisk Værdi, der behandles ved Landsretten, men som i Virkeligheden er rene Inkassosager. Jeg tror derfor, at dette Argument ikke holder Stik, og naar man indgaaende har set, hvorledes en stor Række Sager er blevet fordelt, ved man, at det ikke er det pengelige Spørgsmaal, som er afgørende for Sagens juridiske Vanskelighed. Det er dernæst anført, at det er uheldigt, at saa relativt værdifulde Sager skal afgøres ved en enkelt Dommer, man har endog ment at kunne sige, at det vilde ske mindre grundigt. Jeg tror ikke, man med nogen Ret kan sige det. Vi maa ikke glemme, at under den tidligere Retsordning, hvor Forholdet var det, at alle Sager, ogsaa Sager af stor økonomisk Værdi, begyndte ved Underretten, var der egentlig ikke Klager overfor den borgerlige Retspleje. Endelig er der dertil at føje, at Underretsdommeren selvsagt vil med allerstørste Alvor gaa ind til Sagen, han har jo Appellmuligheden for sig, og han ønsker selvfølgelig at trænge til Bunds i Sagen, selv om han altsaa kun er ene paa dette Dommersæde. Jeg tror altsaa, at de Hensyn, der her er nævnt, ikke er saa afgørende, at de skulde forhindre os i at gaa den her foreslaaede Vej.

Jeg ønsker derfor om det foreliggende Lovforslag i Almindelighed kun at sige, at vi fra mit Partis Side vil kunne gaa med til den allermest velvillige Drøftelse af Lovforslaget. Og i Anledning af de Ting, der alt er nævnt imod det, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at alle de Principper, der er gaaet ind i Retsplejeloven, ikke forandres ved den her foreslaaede Ændring. Der kan derfor ikke være Tale om Udtryk

som Retsplejens Ruin eller Attentater paa bestaaende Principper. Jeg vil blot nævne, at et saa vigtigt Princip som Umiddelbarhedens endog ved den højtaerede Ministers Forslag er blevet yderligere udviklet. Jeg kan derfor tilsige mit Partis mest villige Støtte til en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget.

Det samme gælder med Hensyn til det andet Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til Loven om Retsafgifter af 11. April 1916.

Hans Rasmussen: Hvis det foreliggende Lovforslag havde været ligegyldende med det af den tidligere Justitsminister om denne Sag forelagte, vilde jeg have været i Stand til paa min Gruppens Vegne at udtale en lignende Velvillie som den, der for et Øjeblik siden kom til Orde fra Venstres Ordførers Side. Nu er Forholdet imidlertid, at det her foreliggende Lovforslag paa flere væsentlige Punkter afviger fra det tidligere, og jeg fristes da til om flere af disse Afvigelser at gøre nogle Bemærkninger, der ellers vilde have været overflødige, da en Del af de Spørgsmaal, der er de vigtigste i dette Lovforslag, tidligere har været Genstand for en grundig Drøftelse. Jeg kan ikke modstaa Fristelsen til at drage en Sammenligning ikke blot mellem dette Lovforslag og den tidligere Justitsministers, men ogsaa med den nu bestaaende Tilstand, og Resultatet af denne Sammenligning er, at det foreliggende Lovforslag ikke i væsentlig Grad er egnet til at vække nogen større Interesse eller større Velvillie med Hensyn til Behandlingen af det. Ser jeg paa Spørgsmaalet om Retternes Organisation, møder jeg her den Afvigelse, der allerede er omtalt, idet det efter det tidligere Lovforslag var Meningen, at Søndre Landsret skulde bevares, idet dens Jurisdiktion ogsaa kom til at omfatte Fyn, hvorved der efter vor Mening vilde være tilvejebragt en meget tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade. Jeg udtalte ogsaa i Fjor paa min Gruppens Vegne vor Velvillie overfor den tidligere Justitsministers Forslag i saa Henseende, da vi fandt en saadan Jurisdiktionsordning i sig selv tiltalende. Forslaget om Søndre Landsrets Bevarelse var vi tilbøjelige til at se under den Synsvinkel, at der her gjordes Tilløb til en Udvidelse af Landsretternes Antal, hvorved man efter vor Opfattelse i højere Grad imødekommer Umiddelbarhedsprincippet. Jeg synes, der var adskillige gode Grunde, der talte for at bevare Søndre Landsret, ikke mindst